

Розділ 1

ВІННІ ДАРЛІНГ

До школи я не ходжу вже понад два роки, але все ще займаюсь сексом із найкращим квотербеком шкільної команди на пасажирському сидінні його автомобіля.

У сексі він нікудишній. Але на полі — неперевершений.

Якби ж то я любила футбол і ненавиділа секс.

Ентоні проникає в мене, і я стараюсь удавати порнозірку, адже знаю, що йому це до вподоби.

З ним я симулюю оргазм.

Я не порнозірка, але донька повії, а це, гадаю, — близькі поняття.

— О, чорт забирай, Вінні. О, крихітко!

Його руки липкі і ледве мене тримають. Він тремтить, як хлопчисько, яким насправді і є.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Ми однолітки, але за відчуттям між нами років десять різниці.

— Очманіти, — каже він, гаряче видихаючи на мої оголені груди. — Як добре... Тобі ж добре?

Ця цілковита відсутність упевненості в собі просто нестерпна. Навіть не знаю, чи спала я коли-небудь із упевненим чоловіком.

Або ж, можливо, вони впевнені тільки у своєму праві когось трахнути.

— Дуже добре, милий. Ти неперевершений у сексі. А я неперевершено брещу.

Продовжую скакати на Ентоні, він посміхається, а потім цілує мене.

Не відчуваю нічого, крім тупого болю в тілі та сильної мігрені.

Усередині я мертва.

І мені до біса нудно.

Залишається лише чекати, коли з'явиться хтось казковий і нарешті викраде мене.

Із довбаним днем народження мене.

Ентоні застібає джинси і відвозить мене додому.

Автомобіль проїжджає моїм районом, я весь час втуплююся у вікно.

Ось авто зупиняється, і я починаю відчиняти дверцята, але Ентоні хапає мене за руку і тягнеться за поцілунком.

Знехотя піддаюся йому.

— Ти прийдеш на вечірку у вихідні? — запитує він з більшою надією, ніж мені хотілося б.

Дівчину, яку легко спонукати до сексу, завжди запрошують на вечірки. Так багато вечірок. І всі вони однакові.

— Напиши мені, — відповіла я, адже ще уявлення не маю, де буду в ці вихідні.

Сьогодні мені виповнилося вісімнадцять, і саме в цей день зникали всі жінки роду Дарлінг, що жили до мене.

Деякі на день, інші на тиждень чи місяць.

Але поверталися вони завжди зламаними і з різним ступенем втрати здорового глузду.

Я не хочу збожеволіти. Я подобаюсь собі такою, як є. Принаймні більшою мірою.

Щойно я заходжу в бічні двері, як переді мною несподівано з'являється мама.

— Де ти була, Вінні? Я думала, він уже забрав тебе і... — оглянувши поглядом кімнату, вона біжить до найближчого вікна і перевіряє засув.

Вона завжди бурмоче собі під ніс за роботою.

Пірати, Загублені хлопці і феї.

І він.

Вона не вимовляє його ім'я, поки не спить, але вночі іноді прокидається і викрикує.

Пітер Пен.

Маму вже сім разів забирали в лікарню. Кажуть, що вона шизофренічка, як і бабуся, і прабабуся, і всі жінки Дарлінг до неї.

Родове божевілля, яке я успадкую.

— Вінні! — мама підбігає до мене і хапає за зап'ястя. Її руки кістляві, а очі широко розплюще-

ні. — Вінні, що ти робиш? Йди в кімнату! — вона з острахом штовхає мене коридором.

— Зараз усе ще день. І я голодна.

— Я принесу тобі... коли він... гаразд, слухай! — вона знову дивиться вдалечінь, хмурачись. У мене стискається живіт.

Будь ласка, заради всіх святих, я не хочу закінчити, як моя мати.

— Він іде! — кричить вона мені.

— Я знаю, — промовляю до неї своїм заспокійливим голосом. — Знаю, що він іде, але ти заколотила будинок краще, ніж бомбосховище. Не думаю, що комусь вдасться потрапити всередину.

— О, Вінні, — її голос зірвався, — він може проникнути куди завгодно.

— Якщо він може проникнути куди завгодно, то навіщо зачиняти вікна? Навіщо залишатися в кімнаті?

Вона штовхає мене через поріг, ігноруючи логічність моїх аргументів.

«Спеціальна кімната», в якій я живу, — це справжній витвір мистецтва, породжений жахом. У грубих мазках пензля на стіні можна розгледіти божевілля. Повсюди рунічні символи, викарбувані навіть на одвірках.

Скільки себе пам'ятаю, наш дім був постійним місцем гастролей так званих відьом, шаманів і жерців, які продавали моїй мамі секрети захисту від *нього*.

У нас не було на це коштів, але ми все одно їх витрачали.

— Принесу тобі поїсти, — каже мама. — Що ти хочеш?

— Все добре. Я можу...

— Ні! Я принесу. А ти лишайся в кімнаті. Залишайся в кімнаті, Вінні!

Вона вибігає назад у коридор у своїй легкій білій сукні, що розвівається, нагадуючи привида. За мить на кухні брязкають каструлі та сковорідки, хоча я абсолютно впевнена, що у нас немає анічогісінько, що б можна було туди покласти.

Це вже дев'ятнадцятий будинок, у якому ми оселилися.

Я знаю кількість будинків, але не можу пригадати більшості з них. А коли безліч різних стін зливаються в одну розмиту пляму, важко почуватися як вдома.

Мама пояснювала, що нашими постійними переїздами, можливо, вдасться позбутися його — Пітера Пена. Ми подорожуємо без багажу: у мене лише дві сумки і скриня, що дісталася у спадок від прапрабабусі Венді. Усередині вона менша, ніж зовні, та вдвічі важча, ніж здається.

Я ніяк не можу її позбутися.

Це чи не єдина наша річ, яка здається справжньою і має якусь цінність.

Наш нинішній дім — старезний вікторіанський будинок з облупленою штукатуркою, зношеним і пошкрябаним паркетом та безліччю порожніх кімнат. У нас навіть дивана немає. Меблі занадто важко перевозити.

Я падаю на надувне ліжко в кутку моєї «спеціальної кімнати», вдивляючись у стелю, по якій в'ються намальовані кров'ю написи. Відьма з Единбурга сказала, що допоможе тільки кров.

І неодмінно моя кров.

Можливо, ми всі по-своєму божевільні.

Мама приносить мені бутерброд з арахісовим маслом та джемом, а також склянку води з-під крану.

Вона дивиться, як я їм, смикаючись щоразу, коли скрипить будинок.

— Розкажи мені про нього, — прошу я, здираючи скоринку з верхньої частини бутерброда і з'їдаючи її, немов довгу нитку спагеті.

Мама здригається.

— Я не можу.

— Чому?

Вона стукає вказівним пальцем по скроні.

Наскільки я зрозуміла, вона гадає, що якась магія утримує її від детальної розповіді про нього, тому мені вдається дізнатись лише уривчасті відомості. За її словами, магія зникає під час молодого місяця, але невдовзі вже повня.

Саме під час припливу в повний місяць усі монстри вилазять назовні. Вовки, феї і Загублені хлопці. Так вона говорить.

— Що ти *можеш* мені розповісти? — запитую її.

Вона обмірковує це кілька секунд, скоцюрбившись у кутку кімнати на розкладачці з прити-